

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γεια σου.

Λένε, η φιλία των μεγάλων ονομάτων είναι σαν τον ήλιο του χειμώνα, φωτίζει αλλά δεν ζεσταίνει.

Και λέω κι εγώ, η πληρωμένη αγάπη είναι επαγγελματική συμφωνία. Ναι, για τη γιορτή της μητέρας λέω.

Ξυπνάει χαράματα, ξυπνάει και το παιδάκι, να το πλύνει να του δώσει κάτι να φάει να το βάλλει στ' αυτοκίνητο, κλειδιά, γυαλιά, ζακέτα και δρόμο, στον παιδικό σταθμό και στη δουλειά. Αν δυσφορίσεις, αν διαμαρτυρηθείς σου λένε «ανθρώπινα δικαιώματα». Ποια είναι τα σπουδαιότερα και ποια έχουν προτεραιότητα. Δεν το συζητάμε, η γυναίκα έχει δικαίωμα να είναι ίση με το άντρα. Μα αυτό το έχει αποφασίσει η φύση. Δεν πειράζει είμαστε ίσοι. Μα δίπλα στα δικαιώματα είναι και οι υποχρεώσεις. Δεν πειράζει, πρώτο έρχεται το δικαίωμα της γυναίκας, να έχει λόγο και δράση στην κοινωνία. Και εσύ νομίζεις πως κι εκείνη η μανηλοδέμενη, που τη θεωρείς αποκλεισμένη από τη ζωή και σκλάβο, δεν παίρνει μέρος στη ζωή; Που κάθεται στο σπίτι, φτιάχνει τα σερμπέτια της και τα πιλάφια της κι αποφασίζει τι χρειάζεται το σπίτι και ο ίδιος ο αφέντης που δουλεύει και έχει την υποχρέωση να συντηρήσει το σπίτι. Και ξέρεις τι τσιφτετέλια πέφτουνε σε κείνα τα σπίνια τα κλειστά που εσύ τα βλέπεις φυλακές, όταν σμίγουν οι φιλενάδες; Ναι, υπάρχουν και ανώμαλες καταστάσεις και ιστορικές περιόδοι με άλλες εκφράσεις ζωής και μπιρλιχίες (Χθόνιες θεότητες) και κυβέρνησεις για αιώνες η δύναμη του ισχυρού και η γυναίκα κούκλα και μοιραία και εκεταλευόμενη τη θυληκότητά της και αρσενική βαρβαρότητα. Σήμερα οι ιχυροί που διευθύνουν τον κόσμο αποσκοπούν στον πλουτισμό, στην παντοδυναμία μέσα από την οικονομία, δεν είναι ισονομία και αδελφούσνη η παγκοσμιοποίηση. Είναι περισσότερη δουλειά, περισσότερα χέρια και μυαλά, περισσότερη παραγωγή, περισσότερη κατανάλωση, περισσότερα κέρδη. Ας πλατύνουμε λίγο τη σκέψη και την κρίση μας. Κι ας γυρίσουμε στη μάνα που γνωρίσαμε, τη μάνα που ζήσαμε και αγαπήσαμε. Τη μάνα που μεγαλώσαμε μαζί της που μας κράτησε στην αγκαλιά της που μας έδωσε μαζί με το γάλα της και την ψυχή της, τη μάνα που δεν πλήρωσε να μας αλλάξουν τις πάνες.

Σ Υ Χ Ω Ρ Ε Σ Η

Βαρύ, το τίμημα της ξενιτιάς μας,
Σ' αφήσαμε μια μέρα μοναχή.
Η λύπη για την απουσία μας μεγάλη
κι έγνοια σου καλύπτρα-προσευχή.

Τώρα που φεύγεις, συχώρα μας
και στείλε την ευχή σου,
να μας σκουπίσει το δάκρυ,
να μας χαϊδέψει
και να απαλύνει την τύψη,
για το που δεν μπορέσαμε
να σου φιλήσουμε
στερνή φορά τα χέρια.

Συχώρα μας,
δεν μας έλειψε η αγάπη.
Ήταν ο δρόμος ο τραχύς,
ήταν και η ανάγκη
που έγινε νόμος της ζωής.

Βαρύ, μάνα, το τίμημα!
Η τύψη έγινε σκιά
και μας ακολουθάει...

Όμως, να το ξέρεις.
Στο προσκυνητάρι των αξιών,
Στο ιερό της μνήμης,
θα μένει πάντα η θέση σου
Παντάνασσα - Μητέρα.
Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γειά σου κι' εσένα Γρηγόρη,

Το ποίημά σου, άλλη μια φορά τα λέει όλα και πραγματικά με συγκίνησε, παρόλο που εγώ δεν στερήθηκα ποτέ την μητέρα μου. Όμως, συμμερίζομαι τον πόνο όλων αυτών που ξενιτεύτηκαν νέα παιδιά και στερήθηκαν τη μάνα τους. Όπως εσύ, καλέ μου φίλε... Καλός ο πατέρας, μού χάρισε αξέχαστες στιγμές από τότε που άρχισα να καταταλαβαίνω τον κόσμο, δουλέψαμε μαζί πολλά χρόνια και είμασταν «κολλητοί», όμως και ο ίδιος συμφωνούσε πως οικογένεια ήταν η μητέρα μας. Την Κυριακή στην Αυστραλία θα γιορτάσουν την Ημέρα της Μητέρας με πρωινό στο κρεβάτι για την μάνα, με αγκαλιές και φιλιές, με δώρα, λουλούδια και σοκολατάκια, αλλά εγώ την γιορτάζω κάθε μέρα. Δεν περνά μέρα που ένα γεγονός να μη μού θυμίσει την μάνα, μια συμβουλή της, κάτι που είπε ή έκανε και ομο-

λογώ πως η θύμησός της είναι στιγμές ευτυχίας.

Όπως όταν ήμουν παιδί και ασθενούσα, η μάνα μου είχε αλάνθαστες συνταγές αρχίζοντας από την ζεστή αγκαλιά της για να με παρηγορήσει, πριν χρησιμοποιήσει τα γιατροσόφια της, αρχίζοντας από το ξεμάτιασμα με γαρούφαλα. Υστερα χρησιμοποιούσε την θεραπεία με τις βεντούζες και αν είχα πυρετό τοποθετούσε στο μέτωπό μου φλούδες αγγουριού για να με δροσίσει, ή μια πετσέτα με ξύδι στο κεφάλι.

Κάποτε χρειάστηκε να επισκεφτώ αυστραλό γιατρό και όταν είδε τα σημάδια από τις βεντούζες χαμογέλασε καλωσυνάτα επειδή προφανώς είχε και άλλους έλληνες ασθενείς. Τότε εγώ σκέφτηκα «που να ήξερες γιατρέ και για το... ξεμάτιασμα!»

Όταν αποκτήσαμε το πρώτο μας παιδί, ακολουθώντας η γυναίκα μου τις συμβουλές της μάνας μου τύλιξε με πάνες το γιό μας σαν ντολμά. Όταν το είδε ο οικογενειακός γιατρός μας θύμωσε και έγδυσε το παιδί για να το... γλιτώσει!

Γιατί τα γράφω αυτά; Για να υπενθυμίσω πως μαζί με τα ήθη και έθιμά μας, φέραμε στην Αυστραλία και τα γιατροσόφια, τις χαρτορίχτρες και αυτές που «διάβαζαν» το φλυτζάνι τού καφέ όπου ήταν καταγεγραμμένο το μέλλον μας...

Η μάνα στην Αυστραλία εξακολουθεί να φροντίζει και να προστατεύει την οικογένειά της και σαν γιαγιά. Στην Ελλάδα της κρίσης η γιαγιά μοιράζεται την μειωμένη πενιχρή σύνταξή της με τα παιδιά και εγγόνια της που υποφέρουν.

«Παντάνασσα» η Μητέρα, όπως γράφεις Γρηγόρη, ας τη γιορτάσουμε την Κυριακή με την αγάπη μας, αλλά να μην τη ξεχνάμε τις άλλες 364 μέρες τού χρόνου. Και αν δεν είναι πια μαζί μας, ας τη φέρουμε κοντά μας νοερά για να την ευχαριστήσουμε που μάς γέννησε και με θυσίες μάς μεγάλωσε.

Όπως έλεγε και η μητέρα μου, γυναίκες υπάρχουν εκατομμύρια αλλά η μάνα είναι μόνο μια...

